

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne takke statsministeren for svaret og ligesom statsministeren både se lidt frem og lidt tilbage.

Når det drejer sig om det tilbageskuende, har jeg følt mig lidt som en detektiv, der om ikke skal opklare et mord så dog prøve at finde en eller anden form for sandhed i et forløb, og det gælder for så vidt både, når det drejer sig om »farvestofdirektivet« og »diversedirektivet«.

Jeg vil derfor godt opdele tilbageblikket i fire dele med spørgsmål og kommentarer.

For det første: Hvad skete der med udfyldningsdirektiverne før behandlingen af rammedirektivet i juni 1988 og i efteråret, mens rammedirektivet forhandlede? Formentlig er der allerede her forhandlinger om de efterfølgende direktiver.

Når jeg her hæfter mig specielt ved denne periode, er det, fordi den egentlige fejl måske sker her. De, der forhandlede, synes nemlig at have overset, at sagen ændres fra en komitébehandling, dvs. en teknisk behandling, til en politisk behandling i forbindelse med rådsvedtagelsen. Der køres videre ad samme spor uanset Ministerrådets beslutning om at gøre denne sag til en rådsproceduresag. Jeg synes næsten, det er den eneste forklaring på, at man fortsætter drøftelserne af de videre forløb på embedsmandsniveau, mens man først på et alt for sent tidspunkt overhovedet involverer de politiske niveauer.

For det andet: I perioden 1988-1992 fortsætter denne metode med udfyldningsdirektiverne. Statsministeren sagde selv, at Levnedsmiddelstyrelsen på Sundhedsministeriets vegne deltager i alle møder og bidrager aktivt til arbejdet – eller noget i den retning i hvert fald – men man må jo spørge sig selv, om der har været kontakt på politisk niveau. Jeg tænker ikke nødvendigvis her på ministerniveau, men så i hvert fald på departementalt niveau. Når man diskuterer de konfliktinteresser, der så åbenbart ligger i begge direktiver, er det mærkværdigt, hvis ikke det er sket; måske er det allermest tydeligt i »farvestofdirektivet«. Er den grundlæggende fejl ikke, at Sundhedsministeriet i hele denne periode overser, at denne sag ikke længere er en teknisk sag, men en politisk sag?

Når jeg hæfter mig lidt ved dette, er det selvfølgelig også på grund af det lidt videre forhandlingsforløb, hvor der afgives forkert svar, og hvor der går en måned, inden fejlen rettes; det er måske en lille ting, men ofte findes dramaet jo i detaljen.

Det fører mig så til det tredje: Hvordan kan det gå til, at sagen havner på en oversigtsliste over mindre vigtige direktivforslag, som der vel og mærke ikke skal gives yderligere oplysninger om? Er det, fordi man fortsat kører videre med sagen som en teknisk sag, eller ønsker man at skjule de politiske konfliktpunkter, der vitterligt hele tiden var mulighed for kunne opstå mellem sundhedsinteresserne og fetaosten eller spegepølserne? Hvem træffer den beslutning at placere sagen over mindre vigtige forslag? Er det teknikerne, eller er det politikerne, og hvordan i alverden kan det ske?

Som jeg allerede i mit første indlæg påpegede, er det jo ikke kun »diversedirektivet«, der får den behandling. Det er faktisk også »farvestofdirektivet«, og dermed kommer jeg til det fjerde punkt, nemlig perioden fra orienteringen af Markedsudvalget ved oversendelses-skrivelsen og til den politiske forhandling i selve Markedsudvalget. Der foregår en intens diskussion i Parlamentet med fremlæggelse af forslag, og heller ikke her ringer klokkerne på noget tidspunkt; men det har statsministeren også selv redegjort for i sit indlæg.

Når jeg netop hæfter mig ved denne side af sagen, er det selvfølgelig, fordi jeg spørger mig selv om, hvorvidt ministeriernes fremgangsmåde generelt er den samme som Sundhedsministeriets. At man med andre ord fortsætter med tekniske forhandlinger, selv om det politisk er vedtaget, at der ikke længere er tale om teknik, og selv om det under hele forløbet er åbenbart, at der vil opstå konfliktinteresser. »Farvestofdirektivet« er det mest klare eksempel på den konflikt, der er mellem farvestofferne og vores egen fetaost, som vi altså også kommer i klemme med, dvs. at der er oplagte politiske konfliktpunkter, som jeg ikke mener alene kan løses på et eller andet teknisk niveau.

Den behandling, Sundhedsministeriet har givet sagen – altså det, at man fortsætter med at betragte det som en teknisk og ikke en politisk sag, til trods for at den er defineret som sådan af Socialdemokratiet og af øvrige forligsparter bag forhandlingsoplægget – håber